
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

24 Duyên Hệ

<blockquote>Kalama tri ân bạn dieulienhoa67 & vuihtv ghi chép bài giảng</blockquote>

[26/03/2020 - 06:54 - dieulienhoa67]

Phật giáo mình á, Mình có tin vào chuyện nghiệp báo, tin vào chuyện tái sinh Nhưng mà mình biết một cách mơ hồ thôi; ví dụ như về nghiệp báo, mình biết là làm lành thì được phúc, làm ác thì bị đọa, bị khổ. Chỉ biết như vậy thôi! Trong khi đó là cái biết của mình mà nó càng sơ sai chừng nào thì niềm tin của mình cũng đại khái chừng đó. Biết đại khái thì niềm tin sơ sai. Mà tôi đã nói rồi bây giờ bà con còn khỏe, ở đây có người còn trẻ, còn khỏe. Mình thấy kiến thức Phật pháp biết được thì tốt, không biết được thì thôi. Đại khái mình hiểu vị Phật người Ấn Độ là được rồi. Làm lành lánh dữ, rồi cái ngáp ngáp, có chuyện gì rước thầy bà về tụng cho một châu là xong. Tôi biết nhiều người hiểu đạo kiêu đó rồi đi chơi cho nó sướng. đeo cảm thạch cho đỡ tay, rồi móng tay móng chân, kẻ chân mày, kẻ môi kẻ mắt tùm lum hết trơn, rồi cái chết thì dặn người nhà: liệm má nhớ làm cho má đẹp một chút rồi mời mấy sư tới tụng. hưởng cho đã rồi nếu làm kiêu đó chết mà siêu được thì tôi chết liền. tôi không có tin nha.

Thật ra đó, chuyện mà siêu hay không siêu, nó không phải do bài tụng của mấy Thầy. Mà siêu hay không là siêu mình siêu cái lúc còn khỏe là siêu lúc đó đó. Tôi vẫn nói hoài: nước có thể khí, thể lỏng và thể đặc. Nước thể khí luôn luôn nó có khuynh hướng bốc lên. Nước thể lỏng luôn tìm chỗ thấp nó chảy xuống.

01:58

[07/06/2020 - 08:51 - vuihtv]

Thì nếu mình sống với cái tâm thái nhẹ nhàng thì mình sẽ thì khi mình tắt hơi là nó bốc hơi à khỏi phải tụng niệm gì hết. Các vị về nấu nồi nước sôi lên là tự động nó sôi là hơi nó bốc lên. Tôi chưa thấy cái nước nào mà hơi nó đi xuống đất. tôi chưa gặp. nhưng mà nước ở thể lỏng thì nó khác. Cũng là cái ấm nước đó mà phần nào là air thì nó đi lên mà phần nào liquid thì nó đi xuống. chuyện đương nhiên rồi.

Hôm qua đến giờ mình học về giáo lý mười hai duyên khởi là cùng lúc chúng ta học về nghiệp báo lẫn tái sinh. Nghiệp báo là sao mà tái sinh là sao?

Tất cả chúng sinh từ phạm thiên, để thích xuống tới con trùng, con dế đều có điếm giống nhau là sống bằng sáu căn. Và sáu căn nó tồn tại là bằng cách tiếp xúc với sáu trần.

Cái này không ghi không có được nè. Thế giới này được gọi là ảo là bởi vì hai lẽ: cái thứ nhất, nó không có cái gì mà gọi là nam nữ người tốt kẻ xấu không có cái gì mà gọi núi non kênh rạch đất đá. Không có. Mà tất cả chỉ gồm có sáu thứ cộng lại thôi. Một đó là: đất nước lửa gió là 4, hư không và thức là sáu. Là lục đại. Mình học có bốn đại thôi, mà thật ra nó là lục đại. Cho nên đất nước lửa gió, hư không và thức là sáu thì sáu cái này nó cộng lại làm ra cái gọi là chúng sinh, làm ra cái gọi là vũ trụ. Ảo là ảo vậy đó. Nó là đồ ráp.

Cái thứ hai phải ghi nè. Cái thứ nhứt thế giới này được tạo ra bằng lục đại ngoài lục đại thì không có cái gì là ông a bà b con mèo con chó con giun con đé. Không có nha. Và chính lục đại đó nó làm nên 12 thứ sau đây: là sáu căn và sáu trần.

Này là thuốc Ấn Độ. Hôm nay là trên đây là tui là trụ sở liên hiệp quốc. mới uống một bịch thuốc Đại Hàn chiều nay, trà thì trà đài loan, hôm nay không biết tôi đi về đâu đây nè. Chắc ra ngoài đường đứng chạng hăng thôi. đang giỡn mà. ...Nghiêm túc từ đầu.

Thế giới này được gọi là thế giới ảo là vì hai lẽ, lẽ thứ nhứt là tất cả là đồ ráp, ráp là vậy đó, do nó được lục đại làm nên phân ra là sáu căn và sáu trần. Gạch đầu dòng thứ nhất, Bản chất thế giới chỉ là lục đại cộng lại tạo ra sáu căn và sáu trần.

Gạch đầu dòng thứ hai, tôi biết tôi nói này nhiều người rất là sốc nhưng mà không nói không được. Sáu trần chỉ được gọi là sáu trần khi nó được sáu căn biết. Và sáu căn chỉ được gọi là sáu căn khi nó biết là sáu trần. Có nghĩa là nó giả mà trong giả luôn đó. Có hiểu không? Tức là sáu căn sáu trần nó chỉ là lục đại thôi: đất nước lửa gió hư không và thức là nó là đồ giả rồi mà cái giả thứ hai là lục căn chỉ được gọi là lục căn khi nó có biết sáu trần mà sáu trần được gọi là sáu trần khi nó là đối tượng của sáu căn. Tôi chứng minh: tôi hỏi các vị vậy chứ, cái này nó là trần nào trong sáu trần, sắc thính khí vị xúc, nó là trần nào? Này tôi giảng rồi. Nó là sáu trần. vì cô có thể thấy nó hay không? Có thể biết bằng lỗ tai không? Có thể ngửi hay không? Bả lắc đầu. Thương quá ha. Mình có thể ngửi nó không? Rồi mình có le lưỡi mình liếm, sờ chạm nó được không? Rồi mình liếm qua một bên mình nghĩ về nó có được không? Như vậy nó là sáu trần đúng không. Và khi mà mình nằm trong phòng mình ngủ, nó nằm ngoài này. Thì lúc đó đối với mình nó có là sáu trần không? Mình nằm mình ngủ trong phòng. Sai luôn. Nó không là trần nào hết. Tức là tôi để nó đây nè, tôi vô trong phòng tôi ngủ. Thì lúc bây giờ đối với tôi nó không là cái trần nào hết. nó là cái trần của người khác của cái người nào đang biết nó. Ví dụ như con kiến nó đang bò lên đây, thì đối với con kiến nó là bờ đê vì nó to lắm. nhưng nếu có người nào đó đang dùng nó để đánh chuông thì nó là cái dùi chuông. Mà trong khi mới lúc này tôi mới nói nó là sáu trần của tui, mà giờ tui vô nằm tui ngủ hoặc tui thức mà tui làm chuyện khác tui không còn biết về nó thì nó trở thành trần của ai đang biết về nó. Có hiểu không?

Như vậy, sáu trần chỉ được gọi là sáu trần khi nó là đối tượng của sáu căn. Và ngược lại, sáu căn cũng chỉ được gọi là sáu căn khi nó nhận biết được sáu trần. nếu bà con không tin, các vị lại nhà quán vĩnh phước thì cũng mất tai mũi lưỡi đó mà còn là căn hay không? Bởi vì lúc đó không còn khả năng nhận biết sáu trần nữa. Có hiểu không? Mà nếu lúc đó chưa vô hòm nó nằm mà nó vẫn mở mắt nó nháy.... hiểu không? Cho nên sáu trần chỉ được gọi là sáu trần khi nó là đối tượng của sáu căn và sáu căn chỉ được gọi là sáu căn khi nó biết sáu trần. rồi ôn được rồi đó. Thì như vậy, tôi nhắc lại cả thế giới này chỉ là con số mười hai đó thôi.

Và sanh tử là gì? Sanh tử có nghĩa là do vô minh trong bốn đế không biết được rằng: sáu căn sáu trần là của nợ, là gánh nặng, là khổ. Mà mình cứ thấy cái trần nào khó chịu mình giải quyết bằng cách đi tìm trần khác. Có hiểu không? chính vì mình giải quyết cái khổ như vậy, giống như khát nước mà đi uống nước muối vậy đó. Còn có người bất mãn cuộc hôn nhân ly dị lấy thằng khác. The same.

Người ta nói đàn ông là lần đầu mà lấy vợ đó là mạo hiểm. Lấy được vợ mà không ly dị là nghị lực. Mà ly dị được vợ là sáng suốt. Mà ly dị rồi mà lấy lại lần nữa là u mê. Lấy mà không bỏ là nghị lực, lần đầu tiên lấy là mạo hiểm. Mà ly dị rồi mà còn dám vót bà nữa lại là u mê. Mà tui biết tui nói các vị nhiều người tự ái. Mà nói thiệt là ở trong chẵn mới biết chẵn có rận. Nó khổ kinh dị lắm. Tui không có gia đình mà, tui chỉ là một tu sĩ, mà chỉ bị mấy cái phạt tử mà họ hộ trì tui đó mà họ quần là tui đủ khùng rồi. Họ giúp mình chỗ ở, họ giúp mình điện nước. Trong thời gian họ giúp đó mà họ thấy ai trẻ hơn họ, ngó được hơn họ là họ không thèm giúp nữa. Mà xui cái là người ta chỉ đến thăm vậy thôi. Bà kia chỉ hỏi có câu : ở đây điện nước sao sư. Bả đứng kể, bả nghe được cái vậy là bà kia vừa đi về cái là bà lại bà đưa tui nguyên một chồng bill : tháng này tự xử. Khùng khiếp như vậy. Mà nếu xin lỗi ngoài đời mình ngủ với nhau nó còn lớn chuyện nữa. Đó là mới thức thôi đó.

Cho nên, cái chuyện đầu tiên là do vô minh trong bốn đế không biết sáu căn sáu trần là khổ nên người ta đã trốn khổ tìm vui bằng cách là hoạt động thiện hoặc là ác. Có người trốn khổ tìm vui

bằng sát sanh, săn bắn, câu cá, bài bạc, shopping, nấu ăn tùm lum hết. Đó là cách trốn khổ tìm vui. Cách thứ hai là người ta trốn khổ tìm vui là đi vào chùa ngồi thiền nghe pháp tụng kinh để kiếp sau khá hơn. Mà họ không biết rằng, kiếp sau có khá hơn thì cũng là một cách quay lại con đường cũ. Vì trong kinh nói : cảnh giới nào cũng chỉ là những con đường trong khu rừng. Và những ai đã từng đi rừng, đi park thì biết. Cái chỗ có gai và chỗ không có gai cách nhau có 1 mét thôi. Nghe kịp không ? Các vị có dám nói với tôi là các vị đang trong một con đường mòn trong rừng các vị an toàn hơn cái đũa trong bụi hay không ? khi màn đêm phủ xuống, con cọp nó đâu có thêm biết trong đường mòn hay trong bụi, nó nghe cái mùi thịt là nó tới thôi. Con rắn nó cắn mọi người, mà nó đâu có cắn người nào trong bụi mà nó tha cái người đi trên đường đúng không? trong rừng mà. Đúng không ?

Cho nên trong kinh nói, cảnh giới nào thì cũng chỉ là những nơi chốn ẩn nấp trong một khu rừng hoang mà thôi. Mà khi màn đêm nó phủ xuống thì không có nơi nào trong khu rừng là an toàn hết. Hiểu không ? Chẳng qua là mình thấy mình thấy chỗ mình là gò đất hơi cao cao, còn cái bà này bà ở nơi chỗ sinh mình thấy mình hơn bà. nhưng màn đêm phủ xuống thì gò cao hay bãi sinh thì hình như the same. Hoặc trong kinh còn một ví dụ nữa, đó là. A quên phải nói chuyện này : chính vì cái chuyện vô rừng cho nên nó có cái chữ nibbana là ra khỏi rừng. Chữ nibbana có nhiều nghĩa lắm, một là ra khỏi rừng, nó còn có nghĩa nữa là chữa lành vết thương. Chữ nibbana ở đây còn có nghĩa thứ ba nữa là tháo gỡ cái gì đã được đan dệt. Sự tháo gỡ, tháo bung ra cái gì được đan dệt. Có hiểu không ?

Nghĩa một của chữ nibbana là ra khỏi rừng, nghĩa hai là sự chữa lành vết thương. Cái nghĩa thứ ba là sự tháo gỡ những gì đã được đan dệt. Bởi vì thế giới này sự tồn tại của những chúng sinh chỉ là sự cộng ghép của những gì được đan dệt. Có đúng vậy không ta ?

Cuộc đời của quý vị chỉ là sự đan dệt của bốn thứ : Thiện – Ác – Buồn – Vui. Niềm vui của đời này là quả lành của việc thiện đời trước. Nỗi khổ đời này, buồn khổ đời này là quả xấu của những việc ác đời trước. Cái ác đời này là nhân của khổ đời sau. Cái thiện đời này là nhân của vui sướng đời sau. Như vậy cả quý vị trong một đời một tháng một năm một tuần một giờ và trong từng phút các vị sống với hai thứ nhân – quả, thiện – ác thì thiện ác buồn vui nó cứ đan xen lẫn nhau. Chính nó đan xen như vậy, chúng ta cứ luân quần, chúng ta ra không có được. Chính vì vậy, Niết bàn là Nibbana là sự tháo gỡ những cái gì được đan dệt. Mình không có tiếp tục đan nữa, mình chỉ tháo bung bung nó ra. Ai đó từng nhìn thấy một cái cuộn chỉ rối mới thấy. Mình nhìn cái rối mình mệt rồi. Cái gì được tháo gỡ mình thấy khỏe. tui thấy ai mà đẹp cái bụi rậm, tui nhìn cái bụi rậm được đẹp tui thích lắm. Tui nhìn cái cuộn chỉ mà rối là tui mệt lắm. Cho nên niết bàn là tháo dỡ cái gì đan dệt, rối rắm. Thứ hai, Niết Bàn là sự chữa lành vết thương. Thứ ba, Niết Bàn là sự ra khỏi rừng. Nibbana là ra khỏi rừng.

Và khi mình không hiểu rằng mình đang có mặt trong một khu rừng hoang, mình không hiểu rằng mình đang bị rất là nhiều thương tích, mình không hiểu rằng mình là một cái gì đó rất là rối rắm. Thì mình mới bắt đầu có cái sự đầu tư hết cái này tới cái khác. Tôi nói rất là nhiều lần, nếu bà con biết rằng bà con đang bị kẻ thù truy sát, bà con đang bị nhà nước, pháp luật truy nã, bà con biết rằng bà con đang bị một chứng nan y thời kỳ cuối, bà con biết rằng bà con đang bị chủ nợ kiếm tìm, nếu mà mình biết rằng mình đang bị ở trong một trong những hoàn cảnh ấy thì tôi nghĩ rằng là bà con không có cái hứng thú đi shopping đúng không ? Như vậy tại sao mình có cái gan đi shopping ? bởi vì mình biết mình ok. Hiểu không ? Tại sao mình yêu đời được, bởi vì là mình không ngờ rằng mình đang bị rất nhiều chủ nợ rượt mà mình không biết. Có biết chủ nợ đó là ai không ? Tuổi già, cái bệnh, cái chết, sự sa đọa. Mà đó là những chủ nợ thú dữ không đó. Khi mình lọt lòng mẹ thì trong hình hài một đứa bé nó đã ẩn tàng trong đó một cái tuổi già hom hem gầy yếu, nó đã ẩn tàng trong đó những chiếc băng ca của bệnh viện, những dao mổ, những ngọn đèn không hắt bóng, operation room đó. Biết hả ? Trong hình hài một đứa bé nó đã ẩn tàng những thứ đó mà mình không biết. Các vị tưởng tượng là giờ mình còn duyên gặp nhau ở đây, chứ mình không biết là nay mai ai sẽ là người được nằm trên một cái giường trên cái bánh xe được y tá đẩy vào, rồi trước khi vào, nếu mình chưa hôn mê, mình nhìn lại mình thấy người thân họ đứng bên ngoài cửa họ vẫy tay, họ đâu có theo mình được. thì may mắn trở ra mà không may mắn thì đi thẳng ra vĩnh phúc kiếm bà Kim

bà chủ nhà quán. Tôi biết bà chủ kia có con chó. Bả cung lắm. Nó chết. Bả bỏ ra ngàn đô làm cái bia, nơi đây đòi đòi an nghỉ con chó dẫu yêu của trẫm. Chắc có lẽ bây giờ còn. Cái bia nó nằm ở trước nhà quán. Tui còn nhớ nó. Hồi đó bên đây đi đám ma hoài à. Kiếm tiền đồ xăng. Hồi Tung kinh chi thầy. Kiếm tiền đồ xăng. Hồi mua xăng chi thầy. Để đi đám ma. Đi đám ma chi ? Kiếm tiền đồ xăng. Mà đồ xăng chi ? kiếm tiền đi đám ma. Bởi vì sao ? bởi vì hai con một hột. Bả nghe bả nhớ cái chuyện đó. có ai biết chuyện đó không ? ở đây có người mới tới họ không biết.

Tức là, đời sống của mình là một cái hành trình của con kiến nó tha cái gạo thôi. Cứ hai con một hột hai con một hột. Sáng ra đi làm, đi làm có tiền bỏ vô nhà băng, bỏ vô nhà băng để có tiền đi làm, đi làm có tiền bỏ vô nhà băng, tiền nó vô nhà băng thì lấy cái tiền nhà băng đó đi mua gạo, mua gạo ăn, ăn để đi làm, đi làm rồi bỏ tiền nhà băng. Tiền vô nhà băng rồi từ nhà băng lấy tiền mua gạo ăn rồi đi làm lấy tiền bỏ nhà băng mà nó cứ như vậy vòng vòng cứ « hai con một hột hai con một hột » lâu lâu nó có chen vô một vài cái giọt mật hạnh phúc.

Trong kính kể hình ảnh nghe khiếp lắm, có cái ảnh anh đang ngủ. Thì ảnh đang ngủ trong một cái căn nhà nghe tiếng đập cửa thì ảnh liếc ra ảnh thấy những kẻ thù lâu năm của ảnh đã tìm tới nơi ảnh nấp, cho nên anh tông cửa chạy. khi đang chạy thì anh lọt xuống một cái giếng cạn. ảnh lọt là ảnh sợ lắm. lọt xuống thì phản xạ ảnh chụp được gì ảnh chụp. Thì ảnh chụp được cái rễ cây. Kẻ thù đang rượt ở trên. Anh đang đu tòng teng trên cái rễ cây mà dưới chân anh là nguyên một bày rắn độc. Mà cái rễ cây mà anh đang đu là nó có hai con chuột, nó đang cạp. Con chuột nó đang cạp thì một con chuột trắng, một con chuột đen nó cạp. Mà con chuột nó cạp đứt thì ảnh lọt xuống ổ rắn. Mà giờ ảnh sợ ảnh leo trở lên thì kẻ thù đang chờ ở trên. Lúc mà ảnh đang tiến thoái lưỡng nan tự nhiên có một cái tổ ong ở trên nó bị vỡ có vài cái giọt mật nó nhiều xuống thì ngọt thiệt. Hiều không ?

Câu chuyện đó là câu chuyện ví dụ. Trong kính nói chúng ta bị cái già, cái bệnh, cái chết nó rượt đuổi. và cái sợi dây đu tòng teng tượng trưng cho cái hơi thở mà chúng ta còn sống. Mà hai con chuột tượng trưng cho ngày đêm đang gặm nhấm mạng sống của mình. Dưới chân mình bày rắn đó tượng trưng cho tứ đại đang trong tình trạng xáo trộn. Mình sẵn sàng bệnh mà. Trên đầu mình là bao nhiêu thứ cái tai nạn, tai ương già bệnh chết. mà cái sợi dây mình đu hơi thở là mạng sống mà trong khi hai con chuột ngày và đêm nó đang gặm cái mạng sống. Mật ngọt là những cái vị ngọt lâu lâu mới có một lần : shopping, du lịch, gặp người thân, thăm người nam, nhổ tóc sâu, lâu lâu nó lọt thấy đã. mà chỉ vì mấy giọt mật đó mà quên bày rắn dưới chân. Quên hai con chuột đang cạp cái dây. Quên một lũ cầm mã tấu đang trên đầu. câu chuyện rất là khiếp. Tức là mình chỉ vì vài giọt mật mà mình quên sạch nguyên bày rắn, hai con chuột và một đám kẻ thù. Hai con chuột đó là ngày và đêm nó đang gặm gặm gặm tuổi đời của mình. Nếu mà thấy các vị mới khiếp. các vị biết hình tròn ốc không ? nếu bây giờ mình có cái hình tròn ốc thật là lớn. Cái băng chuyền của phi trường mà nó chuyển hàng hóa đó. Nếu bây giờ mà có cái băng chuyền hình dạng tròn ốc thiệt là lớn trên cái băng chuyền để cái quan tài để tên mình là mình từng phút mình mới lúc đó mình mới khiếp.

Chiều dài đó tới đây 8000 cây số, mỗi phút nó di chuyển khoảng chừng 1 feet mà 8000km thôi cho 8000 miles đi. Mỗi phút nó di chuyển được 1 feet thì lúc đó mình mới thấy nó di chuyển rất nhanh. 8000 miles là xa lắm. mình biết là nó lên tới nơi là mình tắt thở rồi. Là mình chán chứ không có cái gì hết. hiểu hả ? tức là 8000miles mà một chiếc xe di chuyển mà một giờ đi 1 feet thì quá chậm đúng không ? mà nếu là cái quan tài của mình thì quý vị thấy là nó đi rất là nhanh. Và lúc đó quý vị thấy 8000miles hình như không có dài lắm, không có lâu lắm. Nó bò từ từ từng chút.

Cho nên sẵn bữa nay tôi phải nói một chuyện công đức vô lượng cho tôi và cho người nghe, đó là, tôi nói một câu thôi về Phật đạo. Tại sao thành Phật lâu như vậy mà có người dám nguyện ? là bởi vì, Đại Bi, Đại Trí và Đại Dũng của con người ấy. Tôi đang nói về Phật đạo. Đại Trí là sao ? Đại Bi là sao ? vị ấy thấy là cái thế giới này nó đau khổ quá. Đau khổ không đáng sợ mà thấy niềm u mê trong cái đau khổ mới là cái đáng sợ. Hiều không ? cái đau khổ nó đáng sợ thiệt nhưng u mê, đam mê trong cái đau khổ nó mới đáng sợ. Và ngài thấy là cái người như ngài không có nhiều. Lúc ngài khởi tâm Đại Bi ngài nghĩ rằng là nếu mà mình là một vị Phật thì mình sẽ độ được nhiều người lắm. Đó là Đại Bi. Mà để hiểu được cái chuyện thế giới này là khổ là phải có cái Đại Trí. Khi hiểu được thế giới với Đại Trí thì ngài có cái Đại Bi, khi Đại Trí, Đại Bi cộng lại nó ra cái Đại Dũng. Bi – Trí – Dũng đó là ba cái nền tảng của một vị Bồ Tát. Nhưng mà cái tôi muốn nói ở đây là tại sao Bồ Tát

không thấy có mấy chục a tăng kỳ là lâu. 1 a tăng kỳ là 10 lũy thừa 140 mà muốn thành Phật thì thời gian nhanh nhất là 20 a tăng kỳ - thời gian hành ba la mật của hạnh trí tuệ, hạnh Đức tin là bốn chục a tăng kỳ, Bồ Tát Di Lạc là 80 a tăng kỳ. Mà mỗi a tăng kỳ đại kiếp chứ không phải a tăng kỳ kiếp sống. Đại kiếp là kiếp trái đất á, mà mỗi a tăng kỳ là 10 lũy thừa 140. Có nghĩa là một con số 1 và 140 con số không. Mà trong khi tỷ là chỉ có 9 số không thôi, phải không? Triệu sáu số 0. Mà cái này nó là 140 con số không. Lâu lắm chứ. Nhưng mà tại sao Ngài không có thấy sợ? Tại vì hai lẽ, thứ nhất thương quá. Thương quá để giúp cho con. Thương cho bây con khổ mà vì nó lăn lóc không thấy lâu. Hiểu không? ai làm mẹ mới biết. Thương con không thấy nó lâu. Thứ hai, cái đó là vì đại bi mà không thấy lâu. Thứ hai, là vì đại trí mà không thấy lâu. Là sao? thì hồi này tôi nói, lâu hay mau là do cái cảm giác của mình. 8000 miles mà mỗi tiếng cái quan tài nó bò đi có 1 feet. Nếu đó là chiếc xe thì đó là chậm, nếu đó là tốc độ của một người đi bộ thì rất chậm, một tiếng đồng hồ đi được có 1 feet quá chậm đúng không? nhưng nếu là cái quan tài của mình thì hình như hơi nhanh, thậm chí mình còn muốn nó đứng yên nữa kia. Phải không? Thì Bồ Tát cũng vậy. khi mà thương chúng sinh thì nguyện thành Phật để độ chúng sinh. Chỉ nghĩ đến cái chuyện thành Phật, tại sao phải thành Phật mới độ được? Thì có nhiều lý do. Trải qua vô lượng kiếp tu hành như vậy, thì Phật có rất nhiều hạnh lành. Mà những cái hạnh lành đó trở thành phương tiện để Phật độ sinh. Có những chúng sanh họ thấy cần Ngài đẹp thì Ngài đẹp số một. Có những chúng sanh họ chỉ nể ngài khi họ biết Ngài về vật chất không ai bằng. Có hiểu không? Có những người họ biết Ngài trí tuệ không ai bằng, thiên định không ai bằng, kham nhẫn không ai bằng, từ bi không ai bằng. Những cái đó đều phải không ai bằng hết thì mới độ được cái người đó. Nghe kịp không? Thì Ngài phải tu mấy chục a tăng kỳ mới được ba cái chữ: không ai bằng. Cho nên chuyện đầu tiên là Ngài phải có tất cả các hạnh lành. Và cái thứ hai, vì đã có tất cả hạnh lành thì trong đó có cái hạnh là hạnh trí tuệ. Đức Phật ngài nhìn tất cả chúng sinh Ngài biết họ từ đâu tới, họ hợp với cái gì, họ có đủ duyên giác ngộ hay không, và nếu có duyên giác ngộ thì họ nghe cái gì hợp? cho nên sẵn bữa nay tôi nói luôn. Năm nay tôi 50. Hồi tôi còn trẻ tôi thích lý luận còn học a tý đàm, học ba cái danh sắc, tầm lum. Nhưng đến bây giờ mỗi lần tôi bị đau quá, hoặc là mỗi lần máy bay mà nó bị xóc, nó chao rồi nó rớt á tôi chỉ nghĩ có hai chuyện: đây là đây là nắm cát nó sắp bung ra, thứ hai tôi chỉ niệm thôi: mettayo thôi, là Di Lạc từ tôn. Có bề gì là tại tui trẻ duyên với Đức Phật Thích Ca rồi. Mà tôi tin, tôi có cái niềm tin lạ lắm, với cái hiểu của tôi, thì tôi gặp Đức Phật Di Lạc ít nhất mình cũng lượm được cái sơ quả. Kiếm cái kệ, lượm cái bỏ túi rồi chạy. Tối thiểu là được cái sơ quả. Sơ quả chắc chắn là khỏe rồi. Nước vô máng xối là hết đường đi rồi đó. Nó chỉ có con đường đi xuống. Cho nên mới có chữ Nhập Lưu. Nhập lưu là nước vô cái dòng chảy không còn đường đi nữa. Gặp ngài ngài nhìn là ngài biết liền. nhưng mà nhớ cái này, chư Phật có ba điều không có làm được, đó là: biết căn cơ của chúng sanh nhưng không thể độ người vô duyên. Nghe kịp không? Cho nên Phật Trí vô biên - Phật lực vô cùng - Phật tâm vô lượng không thể độ người vô duyên. Ba cái vô đó cộng lại xử không nổi cái vô duyên. Phật Trí thì vô cùng Phật Lực thì vô biên mà Phật Tâm vô lượng mà không độ được cái tên mà vô duyên. Bởi vì nếu mà Ngài độ được cái tên đó thì ngày nay không có ai mà ngồi đây hết trơn. Chư Phật đã độ sạch bách rồi. Nhưng mà khổ cái là không. Nhớ chỗ đó.

Cho nên chư Phật biết mình căn cơ như thế nào nhưng mà nếu không có cái chủng bồ đề thì Ngài chỉ nhìn mình và ngài xót xa giùm mình chứ không có độ được. Nhớ cái đó. Cho nên á, xét về cái thời gian nó lâu hay mau là ngoài cái thời gian vật lý nó còn cái thời gian tâm lý. Hiểu không. Mình ở cạnh cái người mình thương, mình có mặt ở chỗ mình thích thì một tiếng đồng hồ rất là ngắn. mình ở cạnh người mình ghét, ở cái chỗ mình không khoái thì tiếng đồng hồ nó rất là lâu. Ví dụ như chờ xe bus thì một tiếng đồng hồ nó rất là lâu, nhưng cũng ở cái trạm xe bus đó, mình gặp lại người bạn mình thương, đứng cạnh người mình thích thì một tiếng đó mình muốn zực cái đồng hồ luôn chứ đứng hoài đó. Nhưng mà có nhiều khi mười lăm phút nó lâu ghê gớm.

Các vị biết tui nó pháp nghe um xum vậy chứ tui thiếu kiên nhẫn lắm. Bắt tui chờ tui ghét lắm. Cho nên đó cũng là một cái hay. Dầu tôi có phải lòng ai mà người đó bắt tui chờ thì ba lần là bye bye. You go your sugar I go my sugar. Bắt tui chờ tui chịu không nổi vì nó nhiều lý do lắm. Thứ nhất tôi rất quý thời gian. Thứ hai, họ trễ ba lần tôi nghĩ rằng họ đã không tôn trọng thời gian. Chưa kể họ không tôn trọng mình mà một người không tôn trọng mình không tôn trọng thời gian thì không có

cái lý do gì mình nên tiếp tục với họ nữa. Bởi vì thời gian mà người này không biết tôn trọng thì người này sống kiểu gì? Thời gian nó mong manh lắm. Sẵn đây tôi nói luôn. Tôi nói hoài cái chuyện này. Một trăm đồng đổi ra năm tờ hai chục. Giá trị của năm tờ đó tuyệt đối đúng nhau, đúng không? nhưng nếu cuộc đời chúng ta chia thành nhiều lần hai mươi thì mỗi cái hai mươi đó nó có giá trị khác nhau đúng không? Có hiểu tôi nói gì không? Tại vì cái hai mươi năm đầu là hai mươi năm ngu. Mà khoa học nói một phần ba đời người là ngu. Trừ Ngu với Ngủ là mình còn được bao nhiêu? Dễ sợ chưa? Mà trong lúc đó trừ lúc bệnh trừ lúc bận rộn trừ lúc bực bội trừ lúc bla bla bla trừ hết cuối cùng thời gian mà mình có thể sống vui vẻ sống hữu ích không có bao nhiêu hết. Trừ cái lúc hai mươi năm ngu và một phần ba ngủ nội thấy ngu với ngủ, còn hiếm lắm. Mà giờ nó dám cả gan nó đốt một tiếng hai tiếng kêu nó đi chết đi. Bởi vì sẽ có một ngày quý vị quý từng giờ đồng hồ quý vị có biết không? Đó là lúc vô nước biển chờ người xa về mà rút ống mà lúc đó một tiếng quý vô cùng. Đúng không? Lúc ký tên vô mấy cái will đó quý dữ lắm. Bây giờ mình muốn đốt thời gian thì nghĩ đến lúc mình kiếm từng giờ đồng hồ. Chưa hết. Nếu mà có một phép lạ nào đó mà nó giúp mình có thể bỏ tiền ra mua từng giờ đồng hồ để sống thì quý vị có dám bỏ cả gia tài để mua không? Thấy chưa? Lúc đó mình mua mình tính từng giờ đúng không? Nếu mà có thể dùng cả gia tài để mà mua thời gian sống thì tui nghĩ chín mươi chín phần trăm mặc xà lòn ra đường miễn là được sống thôi. Tôi nhớ có cái ông cụ đó ông đi tập khí công trong park ông gặp một anh thanh niên treo cổ tự tử, ông mới hỏi: tại sao muốn chết? anh mới nói cuộc đời con là cuộc đời thất bại: người yêu bỏ con, con bị mất job, gia đình không có muốn nhìn mặt con. Con còn gì để con sống. Thì ông cụ mới nói: Cậu muốn chết thì cậu chết tôi không có cản vì đó là cái quyền. nhưng mà tôi chỉ nói cậu một chuyện là tôi nhìn cậu chết tôi tiếc lắm. bởi vì trong mắt tôi cậu là một triệu phú đẹp trai, trẻ khỏe đẹp trai. Thì anh chàng mới nói, cháu mới nói cháu bị mất job mà bác nữ lòng nào bác đùa cháu là triệu phú. Thì ông mới nói, cậu nhìn hàm răng của tôi nè, tôi là người vừa huýt gió vừa đánh răng cậu biết không đó là răng giả. Mà phải trải qua bao nhiêu lần đau đớn ở phòng nha sĩ cuối cùng tôi cũng không giữ được hàm răng. Tồn bao nhiêu tiền, chịu đau đớn, mất thời gian. Đau đớn – tiền bạc – và thời gian mà cuối cùng tôi phải làm răng giả mà hàm răng cậu quá đẹp mà tôi nghĩ là răng thiệt. thứ hai tôi đã tốn biết bao nhiêu tiền mà tháng nào tôi cũng phải đi bác sỹ, mà tui nhìn tướng cậu thì chắc lâu lắm rồi cậu không đi gặp bác sỹ. cậu ngon quá. Tôi thèm được mái tóc như cậu. Tôi thèm được cơ bắp vạm vỡ như cậu. Tôi thèm được tuổi trẻ như cậu. cậu có biết không tôi sẵn sàng bỏ tất cả để tôi được là một người thanh niên nghèo đói mà trẻ trung như cậu. Cậu có biết nhiều tỷ phú trên hành tinh này họ sẵn sàng bỏ cả trăm tỷ để họ quay lại lúc hai mươi tuổi như cậu ba mươi tuổi như cậu. Nghe kịp không? cậu thanh niên cậu nghe vậy thì tất nhiên là cậu không chết nữa. chúng ta có rất nhiều cái quý mà chúng ta không biết quý. Ví dụ như thời gian, sức khỏe các vị có biết không? bây giờ tôi về đây tôi ngồi đây giảng mà bà con dám ngồi theo tôi là bà con ngon lành lắm. yeah. Bà con không có cần phải cơ bắp tập tạ chạy bộ chỉ cần ngồi đây mà tôi thấy tôi ngạc nhiên là tôi ngồi tới đâu bà con ngồi tới đó. Ngồi chỗ tôi ít ra cái phần chân nó dễ hơn bà con ngồi xếp bằng. Bà con gồng như vậy có nhiều người tôi thấy là họ không đi toa-let luôn. Cái đó là bà con khỏe lắm. Cái đó rất là quý. Bởi vì, năm sau chưa chắc. Mình phải mừng là mình đang có sức khỏe và có thời gian. Cho nên phải quý thời gian, quý sức khỏe. Ông Harikumi là một văn hào của Nhật đương đại, ông được giải Nobel nhiều lần lắm dĩ nhiên ông giàu lắm, tên ông là một thương hiệu bán sách, cái tên ông đã là một pano quảng cáo. Các nhà xuất bản trả tác quyền cho ông rất là cao. Ông giàu lắm. ông là triệu phú. Một phóng viên đến hỏi ông là: ông đã thành công về sự nghiệp, tiền bạc. Tuổi trẻ chúng cháu muốn ông chia sẻ cảm nhận về tiền bạc. Ông nghĩ gì về tiền bạc. ông nói: tôi cần tiền chứ tôi không có mê tiền. Phóng viên hỏi tiếp: cháu thấy bác cũng đơn giản quá mà. Bác cần tiền để làm gì? ông nói: tôi cần tiền để tôi không phải mất thời gian viết lách. Hiểu không? tôi muốn dùng thời gian của tôi để mà viết, mà suy tư. Thay vì người ta không có tiền thì người ta phải đi làm, thì tôi đang cần tiền để tôi không làm mất thời gian của chuyện viết lách. Người ta cần tiền để người ta mua thời gian. Tôi thích cái câu đó lắm. Tôi cần tiền chứ tôi không có mê tiền. Và tiền mà tôi cần chỉ để tôi không có phải mất thời gian cho việc đi kiếm nó. Các vị đang có một cái rất là quý đó là thời gian. Nếu bây giờ có người hỏi tôi tôi quý cái gì nhất thì tôi vẫn trả lời hai chữ là thời gian và sức khỏe. Bởi vì mình còn ngồi được là mừng. Mình đang sở

hữu một kho vàng. Kho vàng nghĩa đen, không phải nghĩa bóng. Có hiểu nghĩa đen không ? Bởi vì chỉ cần bà con trực trực là bà con tốn biết bao nhiêu tiền. mà tự nhiên bây giờ bà con có thể ăn ngon miệng, ngủ ngon giấc, có thể ngồi thẳng lưng và đầu óc đủ tỉnh táo đủ hứng thú để nghe người ta nói đạo thì cái đó là bà con đang rất là giàu về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nhiều người nghe tôi nói tưởng đâu là nghĩa bóng. Nghĩa đen. Vì bây giờ chỉ cần trực trực ở mỹ là mấy chục ngàn đó. Kỳ đó tôi đi cấp cứu ở jackson hill, ba giờ sáng xe emergency đến chở tôi đi, một giờ chiều nó thả tôi về. Chín ngàn. Ba giờ sáng - Một giờ chiều thả ẻm ra không được một viên thuốc. Chín ngàn. Mà không bệnh hoạn. nó bị bao tử đó nó xét thấy không có bệnh là nó cho về. hên là có bảo hiểm chớ không là treo cổ rồi. Cho nên, sau cái đó thì tôi mới thấy thì ra cái quý nhất không phải cái gì hết mà là sức khỏe và thời gian. Vì chỉ có hai cái đó mình mới có thể sống một cách ý nghĩa. Nói đúng ra đó cái ý nghĩa cao nhất của đời sống là thấy được cái vô nghĩa của đời sống nhưng mà để thâm thía cái sự vô nghĩa ấy là cái chuyện đầu tiên mình phải có sức khỏe, phải có thời gian. Và tôi đọc được cái thống kê này tôi rất là mừng. Người ta nói rằng mỗi giờ hourly trên thế giới này, tiền bạc thời gian và công sức của nhân loại đổ ra hơn phân nửa là cho những điều không cần thiết. Mỗi giờ thì tiền bạc thời gian và công sức mà nhân loại đổ ra hơn phân nửa là không cần thiết.

Rồi giờ tôi quay lại bài học, do vô minh trong bốn đế. Không biết cuộc đời nó te tua nó tan tác như này giờ tôi nói cho nên người ta mới chạy trốn khổ này bằng cách người ta invest một cái khổ khác. Nghe kịp không ? Và khi mà người ta tạm thời, tôi dùng chữ tạm thời, họ tạm thời trốn chạy thành công cái khổ a, họ gọi tên cái trốn chạy đó là hạnh phúc. Và ngày hôm qua tôi nói rồi, đời sống này không có hạnh phúc mà nó chỉ có giải pháp. There is no any happiness but resolution. Thế giới này không có hạnh phúc mà chỉ có giải pháp. Câu đó tôi rất là thích. Câu của bà Ajahn Neeb á. Bà nói như vậy. Thế giới này không có hạnh phúc mà chỉ có giải pháp. Có nghĩa là chạy trốn thành công một cái khổ thì ta bèn gọi sự thành công đó là hạnh phúc. Ta đang đói mà ta giải quyết được cái đói thì ta gọi nó là hạnh phúc. Ăn ngon là một cái hạnh phúc. Ngã được cái lưng là hạnh phúc. Gặp được cái người mình trông đợi là hạnh phúc. Giải quyết được một mớ lo là hạnh phúc. Đang ngứa mà gãi được là hạnh phúc. Ai từng bị lác thì biết. Đó là Kinh nói. Kinh nói: hạnh phúc và đau khổ nó là một cái mọt ghè mọt lác, càng gãi thì nó càng lở mà càng lở thì nó càng ngứa mà càng ngứa thì càng gãi mà càng gãi thì càng đã mà nó càng đã thì càng ngứa mà càng ngứa thì càng gãi. Mà cả đời mình ai cũng bị lác. Chẳng qua lác ướt hay là lác khô.

Lác ướt lác khô đều là lác

Lác khô đi trước lác ướt theo sau

Hai lác gặp nhau tha hồ mà gãi.

Mà cứ mỗi một lần mà bà con giải quyết được một cái khổ là một lần bà con thấy hạnh phúc. Cho nên Hạnh phúc chỉ là resolution. Nó chỉ là một cái giải pháp. Có hiểu như vậy thì mình mới hiểu ở tại sao kinh dạy Đời là bể khổ. Chữ khổ đây hôm qua tôi nói rồi, đó là. Khổ ở đây của Đạo Phật không hề có nghĩa là suffering hay là pain. Mà khổ đây gồm có ba: một, cái thứ nhất nó là pain là suffering. Đúng. Nhưng mà cái khổ ở nghĩa thứ hai, có nghĩa là unstable, không có bền. Cái khổ thứ ba là conditioned. Có nghĩa là tính lệ thuộc các điều kiện. Cả ba cái này đều là khổ hết. Cái khổ đầu tiên là pain là suffering ai cũng hiểu. nghĩa thứ hai là unstable, impermanent, chỉ riêng cái chuyện không bền nó đã là khổ rồi. nghe kịp không? Hoặc là nói cho dễ nhớ, sự có mặt của vị đáng là khổ sự vắng mặt của cái ngọt cũng là khổ và cái thứ ba, cái tình trạng lệ thuộc các điều kiện đã là khổ. Hôm qua tôi nói rồi, nó đáng cỡ nào nó ngọt cỡ nào đó là khổ nhưng mà chỉ riêng cái tính lệ thuộc các điều kiện ngày hôm qua tôi nói á. Các vị tưởng tượng mỗi ngày các vị được ai đó hầu hạ như là cha như là mẹ như là ông hoàng nhưng khổ một nỗi cái sự sung sướng ấy nó lệ thuộc vào rất là nhiều điều kiện. Nghe kịp không? Chẳng hạn như, tôi nói lạc đề một chút, thời Phật có một ông vua rất là nổi tiếng, ông vua Pasenadi, ông là một đế vương cai trị đất nước là cái vương quốc rộng nhất trong mười sáu cái vương quốc Ấn Độ thời đó. Có cái đêm đó ông nằm mơ, ông thấy một loạt mười sáu giấc mơ rất là kỳ. Giấc mơ thứ nhất ông thấy là ông thấy người ta lấy cái mâm vàng mà người ta hứng nước tiểu của một con chó. Con chó nó tiểu thì lấy mâm hứng. Rồi ông thấy một trái bầu khô nó bị chìm mà cục đá nó nổi. Rồi ông nằm mơ ông thấy có một hồ nước, giữa nó đục mà ven bờ nó trong. Rất là lạ. Rồi ông nằm mơ ông thấy có một bầy bò mà mấy con bò mẹ rượt bú mấy con

bò con. Rồi ông thấy một bầy cạp bị bò nó rượt thì ông thấy lạ lắm. Ông thấy một con rắn le lưỡi chẻ ngang ra đó. Sáng dậy, ông thấy sợ quá. Mà những giấc mơ hiện ra rất là rõ. Rõ lắm. Ông biết không phải là mình mệt mỏi mà đây là cái gì đây nè. Ông vô ông hỏi Phật, Phật nói, vì vua là một đại nhân nên những vấn đề thế giới nó được chiêu cảm vào trong giấc ngủ để báo trước cái vận mệnh của thế giới sau này. Vì vua là một vị phật tương lai mà. Thì cái điều thứ nhất, ông thấy người ta lấy cái mâm vàng mà hứng nước tiểu con chó là điềm báo sau này đệ tử của ngài sẽ đem giáo pháp để đổi danh lợi. Trái bầu nó nổi mà đá nó chìm tượng trưng cho sau này những người tài người trí, người đức là phải luôn cúi những đứa tiểu nhân tào lao để sông. Mà nó đúng. Bây giờ gian hùng là làm cha mà lương thiện. “Thiệt thà thắng thắn thường thua thiệt” mà “lọc lừa lươn lẹo lại lên lương”. Cái đó thì xã hội bây giờ nó như vậy đó. Rồi ông thấy mấy con bò mẹ nó rượt bú mấy con bò con, cái này mới đau lòng nè, về sau các bậc cha mẹ, ông bà phải lòn cúi, mua lòng con cháu để được nó phụng dưỡng. còn ông bà cà chớn là nó .. rồi ông thấy một cái ông đó ông bện dây thừng, ông ngồi trên ghế ông bện mà ông bện bao nhiêu thì con chó dưới ghế, nó nuốt hết, con chó cái. người đàn ông đang ngồi bện dây thừng mà ông bện bao nhiêu thì con chó cái nó nuốt hết. Thì điềm báo sau này đàn ông sau này sẽ có tình trạng các đại gia, đàn ông á, bỏ bê vợ nhà mà cung phụng vợ bé như là cuộc sống việt nam bây giờ. Việt nam là một đất nước, mà thủ đô nhỏ nhưng mà cái thủ đô đó có những chuyện rất đặc biệt. Có những con hẻm rất là nhỏ nhưng lại có những villa rất là lớn. Villa rất là lớn chứa những bà vợ rất là nhỏ của những ông cán bộ rất là lớn. Những ông cán bộ rất là lớn thất thoát tài sản rất là lớn nhưng trách nhiệm rất là nhỏ. Đại khái, sẽ có một ngày mà các đại gia có bao nhiêu tiền đem cung phụng cho nữ sắc. Mà cái chuyện đó là vấn nạn của toàn cầu chứ không phải chuyện của một vài cá nhân. Sẽ có một ngày mà một nửa thế giới nằm trong tay những người đàn bà lẳng lơ, và gợi cảm. Mà cái chuyện đó ngày xưa không có. Mà các vị nghe có thấy bị kích không? Một nửa thế giới này, hoặc là một phần ba một phần tư đã đủ chết rồi. Một phần ba một phần tư thế giới này nằm trong tay những người đàn bà lẳng lơ và gợi cảm. Tức là họ chi phối cả chính trị văn hóa xã hội tôn giáo. Đó là bị kích của thế giới. Tôi nói lạc đề đó là dầu các vị có được ai cung phụng như cha như mẹ như ông hoàng nhưng việc cung phụng ấy phải lệ thuộc các điều kiện, cái ấy cũng là khổ đúng không? Thì tôi mới kể cái chuyện ông vua nằm mơ đó, ông thấy một bầy bò mẹ bò lớn mà phải rượt đuổi những con nghé, con bê để mà bú. Thì đó là cái điềm sau này những ông bà cha mẹ phải biết cúi đầu trước con cháu để mà được tụi nó đoái hoài. Thì đó là một cái sự thật. Cho nên không biết ai đó họ đăng lên mạng những lời khuyên mà tui nói nhỏ, nói lớn người trẻ họ nghe họ giận. Đây là những lời khuyên cho những người lớn tuổi Việt Nam, đừng đại dốt giao hết gia tài cho con khi lớn tuổi. mình còn có cái nhà ở westminster mình có cái shop ở galleria thì nó còn lui tới nó chăm sóc, chứ còn mà mình giao hết cho nó là đưa cả nó đá đưa ba thằng ba nó đá qua thằng tư, thằng tư nó đá qua thằng út đến cuối cùng là mình ra ngoài đường mình ở. Cái chuyện này có thiệt.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**
